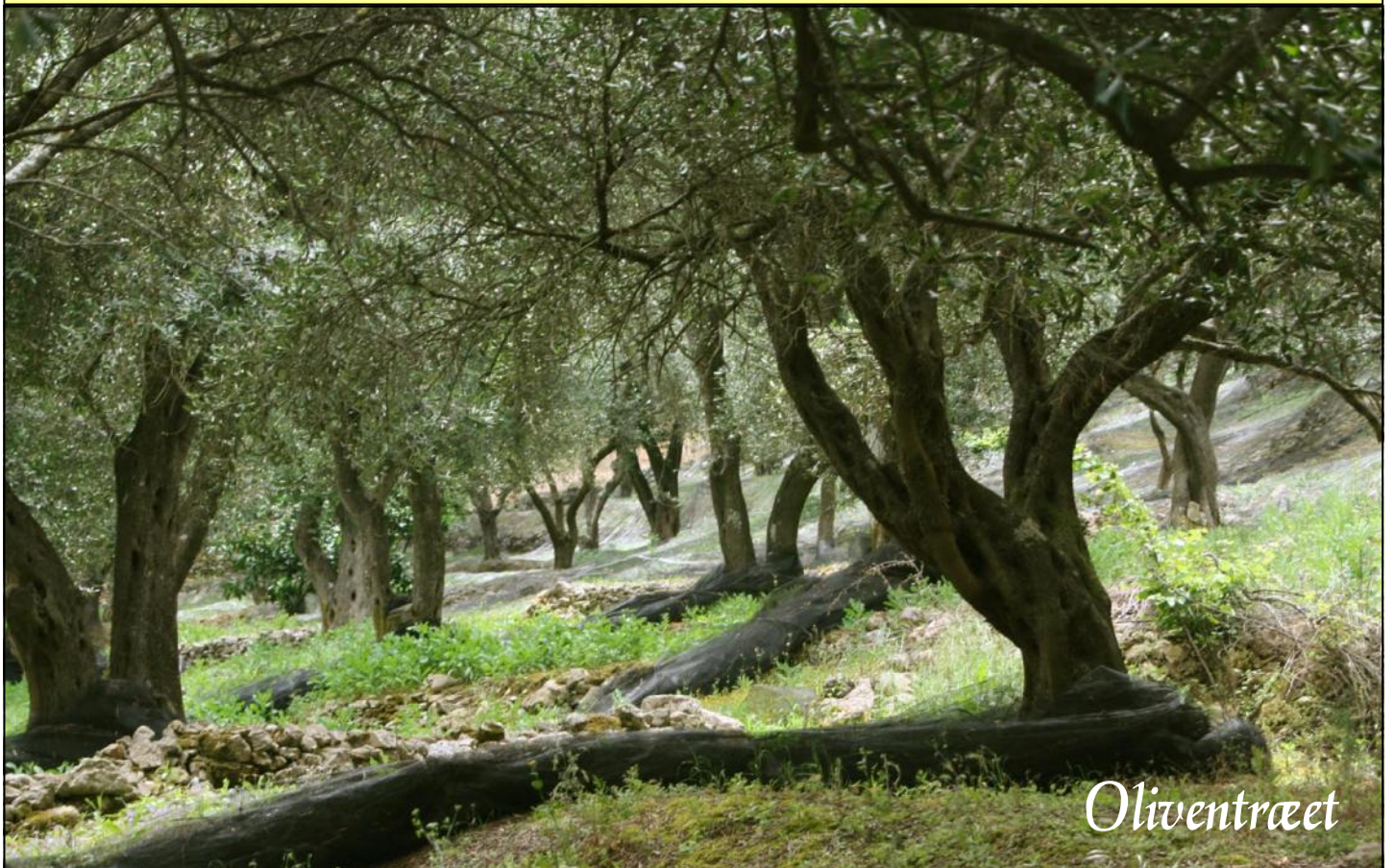

Figentræet

Træernes symbolik I ISRAELS LIV

Et bibelstudium af Oskar K. Indergaard

Oliventræet

MYRTETRÆET

Myrtetræet bærer ikke frugt i sædvanlig forstand, men kun små spiselige bær af rød eller hvid farve (Højsangen 5:10) – derfor er dette træ symbol for *Israel i diasporaen*.

FIGENTRÆET OG OLIVENTRÆET

bærer store mængder af spiselige frugter og er derfor symbolerne for *Israels liv i Guds plan*. Men hvert af disse træer har deres egen symbolik.

Figentræet er symbolet for *Israels fysiske liv som nation*, som anvendes af Jesus selv i hans store eskatologiske tale på Oliebjerget, hvor han nævner *figentræet og alle de andre træer*, der blomstrer om foråret, ligesom Israel og en mængde nye stater i den 3. verden skal blomstre lige før Jesu genkomst, siden 2. verdenskrig over 100 nye stater.

Figentræet er altså symbolet på Israels suveræne særret og i den forbindelse symbolet på *Israels nationale genfødsel*.

Der er flere ejendommelige træk ved dette træ, som afspejler sig i nationens liv. Det bærer både *tidligfrugt* og *senfrugt*. Tidligfrugten kommer til syne om foråret *før* bladene springer ud og begynder at modnes i juni. Senfrugtens frugtblomster kommer til syne om sommeren og modnes i august.

Men ofte overlever umoden senfrugt vinteren og modnes om foråret, når træet vågner til nyt liv. Denne slags træer med overvintret senfrugt bevarer ofte deres blade gennem hele vinteren.

Derfor har figentræet 3 slags frugter: *Tidligfrugt, senfrugt og overvintret senfrugt*. Denne symbolik indgår i Skriften på flere måder:

1. I lignelsen om det ufrugtbare figentræ i Lukas 13:6-9 er figentræet symbol på Israels folk og vingården på Israels fysiske land. De 3 år, i hvilke vingårdens ejer (Gud) har ledt efter frugt, er et billede på Jesu profetiske 3-års periode. Men Israel bar ingen frugt for Gud med sit nationale liv, idet det forkastede både Himlenes Rige, som da var nær, og dets konge Messias Jesus. Gud ville da hugge figentræet ned, d. e. sende det ufrugtbare Israel i landflygtighed, men vingårdsmændene Jesus gik i forbøn for det og bad om *et sidste nådeår for Israel, som blev 40-årsperioden fra år 30 til år 70 e. Kr.* Men heller ikke i denne periode bar Israel frugt, hvorfor den romerske kejser Titus (= træhuggeren i Luk. 3:7-9) fuldbyrdede dommen, og Israel måtte gå i landflygtighed blandt folkene.

Men kun træet blev hugget om, *dets rod blev ikke ødelagt*. Ud fra lignelsen om figentræet i Matt. 24:32 er det klart, at *fra denne rod skal et nyt figentræ vokse op*, et billede på *Israels nationale genrejsning*. Jesus siger her: "Lær denne lignelse af figentræet: Når dets grene bliver bløde og får blade, véd I, at sommeren er nær. Sådan skal I også vide, når I ser alt dette, at han står lige for døren." Da er Himlenes Rige i nær oprettelse for Israel.

Da figentræet i Matt. 24:32 er *et nyt træ fra den gamle rod*, er det indlysende, at vi her har med *tidligfrugten* at gøre – og da tidligfrugtens frugtblomster kommer til syne om foråret *før* bladene springer ud, ser vi, hvor ypperligt *figentræet er symbolet på Israels nationale særret, idet Israel med sit nationale liv bærer frugt for Gud, så snart dets nationale genrejsning er påbegyndt*.

Dette stemmer overens med al bibelsk profeti i øvrigt, som klart viser, at Israels nationale genrejsning begynder *før* dets åndelige fornyelse. Således står *Israels nationale genfødsel i figentræets tegn, men Israels åndelige genfødsel i olietræets*.

Israels nationale saftstigning og bladskydning begynder med *den moderne zionisme, som igen udløser endetidens anti-zionisme* med sit klimaks i den store trængsel. Og det israelske figentræs *tidligfrugt* vil endelig være *en levning af Israel*, som er villig til og hvis eneste redning er *at modtage Himlenes Rige og dets konge, den tidligere forkastede Messias Jesus*, som himmelen huser indtil genoprettelsens tider for Israel. Dette forklarer Peter folkemængden i Ap. Gern. 3:10-23, efter at den lamme er blevet helbredt.

2. Mens det israelske figentræs *tidligfrugt* er den frugt for Gud, som Israel med sit nationale liv bærer i den moderne zionismes forår, mens de umodne figener (= de dårlige figener i Jer. 24, de genstridige og frafaldne israelere i Ezek. 20:33-38) rystes af i den antikristelige storstorm (Åb. 6:13), så er *senfrugten* symbolet på den nationale frugt, som Israel vil bære for Gud i *Tusindårsrigets sommertid*, der har sit gammeltestamentlige forbillede i den david-salomoniske tid i Israel, og som profetien frembærer mange herlige vidnesbyrd om.

Jesus forbander det ufrugtbare figentræ

3. I Matt. 21:18-20 og Mark. 11:12-14 har vi beretningen om *forbandelsen af figentræet med det svigefulde udseende*, d. e. med det prægtige løv, men *uden frugt*. Dette skete i begyndelsen af april måned og det var derfor "ikke figetid" idet det naturligvis var for tidligt for tidligfrugt. Men Jesus håbede at finde *umoden senfrugt*, som havde overlevet vinteren, noget som dette figentræ med det prægtige løv *burde* have. Da han ikke fandt frugt, forbandede han det, så det aldrig i evighed skulle bære frugt, og det visnede straks.

Dette figentræ er symbolet på *det religiøst-hykleriske Israel* på Jesu tid. Eftersom Israel da befandt sig i *hedningernes tiders dal*, som er det israelske figentræs *vintertid* mellem det fortidige og det fremtidige Israel, så var det "ikke figetid" for Israel og man kunne derfor heller ikke vente at finde frugt af Israels nationale liv.

Men Israel havde en høj bekendelse med prægtige ydre rammer i templet, så det burde have båret en sådan frugt, hvis livet havde været i samklang med bekendelsen. Men Israel kendte ikke sin besøgelsestid, idet det forkastede Himlenes Rige og korsfæstede sin konge.

Men lige så lidt som Adam og Eva kunne skjule sig for Gud med figenblade (1. Mos. 3:7), kunne heller ikke Israel det. Over *den religiøst-hykleriske farisæisme* holder Jesus *den forfærdeligste vé-tale*, som har været holdt på denne jord (Matt. 23:12-33) - og historien har vist, at den israelske farisæisme visnede og døde, den har ikke båret frugt for Gud og vil ej heller gøre det.

Figentræets tegn, som altså i vor tid er tegnet på Israels nationale genrejsning, er *det afgørende tegn for Israel på, at det messianske fredsrige skal oprettes på denne jord i den nærmeste fremtid*. Men da den nytestamentlige nådeshusholdning ifølge det profetiske ord skal afsluttes og menigheden oprykkes *før* den 70. åruge for Israel begynder, er *figentræets tegn for os, som tilhører menigheden, varslet på, at Herrens komme i skyen for at hente menigheden er kommet endnu nærmere*. Tegnet for vor oprykkelse er altså allerede givet.

Derfor, kære venner, må vi lægge os Herrens formaning alvorligt på hjerte: "Våg altid og bed om, at I må få styrken til at undslippe alt det, som skal ske, og til at stå for Menneskesønnen." (Lukas 21:36). Kun ved at leve vågent i bønner er vi i stand til at undfly det forfærdelige, som nu kommer over Jordan, og til at komme med, når Herren henter sin frelste menighed. Og vor flugt skal ske, ikke til siderne, men op i luften efter Guds eget ord:

"For Herren selv vil, når befalingen lyder, når ærkeenglen kalder og Guds basun gjalder, stige ned fra himlen, og de, der er døde i Kristus, skal opstå først. Så skal vi, der lever og endnu er her, rykkes bort i skyerne sammen med dem for at møde Herren i luften, og så skal vi altid være sammen med Herren. Trøst derfor hinanden med disse ord." (1. Tess. 4:16-17).

Blæsning i sofarhorn i Jerusalem

Alle Israels højtider bliver i dag indviet med højtidelig blæsning i det store sofarhorn, som er hornet fra en vædder. I den gamle pagts tid var det to sølvtrumpeter, der varslede, når menigheden skulle bryde op. (4. Mos. 10:1-3.) I nær fremtid lyder signalet til opbrud for os, "når Guds basun gjalder" som signal til de døde kristnes opstandelse og alle de levende kristnes bortrykkelse til himlen.

OLIETRÆET

Mens figentræet er symbolet på Israels nationale særret og liv, er olietræet symbolet på *Israels åndelige særret og liv*. Den bogstavelige oversættelse af olietræet i Skriften er *træ af olie* og vi véd fra Gamle Testamente, at *olien* er symbolet på *Helligånden*. Alle konger i Israel blev af en profet salvet med olie.

I Jer. 11:16 kaldes Israel "et grønt oliventræ med smukke frugter" men advares på grund af sin afgudsdyrkelse: "Med buldren og bragen breder ilden sig i dets løv og opbrænder dets grene."

Rom. 11 kaster lys over hemmeligheden om Israel som olietræet. Her har vi *lignelsen om de to olietræer*. Det ene, som kaldes *det ægte træ*, er billede på Israel, mens det andet, som kaldes *det vilde træ*, er billede på hedningerne, dvs. nationerne udenom Israel.

Det ægte træs rod har 3 rodgrene: *Abraham, Isak og Jakob*, som er *Israels stamfædre* (v. 16, 28) og *til hvem Gud Herren knytter sit navn*: "Abrahams, Isaks og Jakobs Gud er mit navn til evig tid, og sådan skal jeg kaldes i slægt efter slægt." (2. Mos. 3:15).

Heri ligger en åbenbaring af den treenige Gud, idet Abraham er en type på *Gud Fader*, Isak er en type på den forjættede *Guds Søn*, mens *Helligånden* giver sig klart til kende gennem Jakobs forunderlige førelser. Det er derfor i virkeligheden den treenige Gud, der er bæreren af det israelske olietræ, hvorigennem han åbenbarer sin frelsesplan i verden. Endvidere repræsenterer Abraham *troen*, Isak *kærligheden* og Jakob *håbet* på det, der skulle komme, og disse tre hoveddyder bærer Israels åndelige træ. De følger også efter hinanden efter denne åndelige grundlov: Hvor der er tro, er der kærlighed, og hvor der er kærlighed, er der håb.

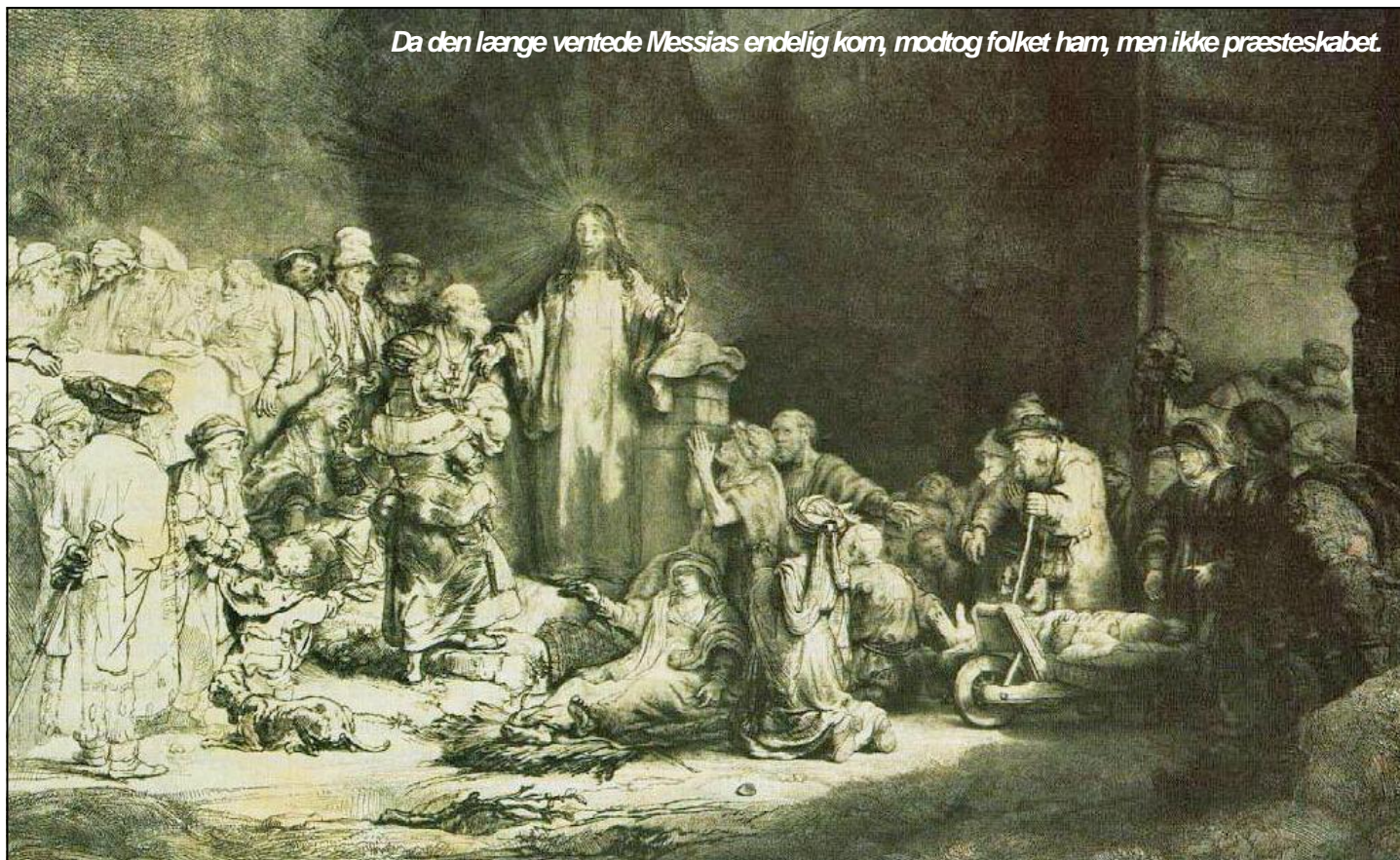
Repræsentanterne for dette i Ny Testamente er *Peter, Jakob og Johannes*. Og af Jakob er der to i discipelskaren: Jakob I for det håb, der svandt, og Jakob II for det håb, som stadig er tilbage for Israel.

Det ægte olietræs rod kaldes derfor hellig, fordi dets tre grene er 1. udvalgt af Gud, 2. afsondret fra verden og 3. indviet til tjeneste for Gud. Men hovedrodgrenen er Abraham, og *Abrahams tro ser frem til Israels lovede Messias som en kerne og stjerne*. Og fordi roden er hellig, er grenene det også. (Rom 11:16). Således er både rod og grene, dvs. *hele Israel, hellig* og det er *Guds udvalgte, afsondrede og indviede folk*.

Men ikke alle grene på det israelske olietræ er af den grund frugtbærende, for kun de grene, som har Abrahams tro, er *hans åndelige børn* og bærer *åndelig frugt* for Gud.

Da den længe ventede Messias endelig kom, modtog folket ham, men ikke præsteskabet.

Da den lovede og længe ventede Messias endelig kom, blev han, som Skriften havde forudsagt, "en anstødssten, en klippe til at snuble over" for dem, der ikke troede på Messias Jesus. (Esajas 8:14). På grund af dette foretog Gud *et radikalt indgreb på det israelske olietræ*, idet nogle af grenene blev brækket af, nemlig de, som ikke troede Messias Jesus (Rom. 11:17) og derved brød med Abrahams tro.

Bemærk her forskellen på figentræet og olietræet, når det gælder straffen. På grund af den samme vantro blev figentræet hugget ned, dvs. Israel måtte gå i landflygtighed blandt folkene og indtil videre ikke være en nation i det frelseshistoriske, kana'anske land. Det israelske olietræ derimod blev ikke hugget ned, dvs. *Israel er ikke forkastet i åndelig forstand. Det ægte olietræ levede nemlig videre*, kun nogle af dets grene blev brækket af. Nej, "Gud har ikke forkastet sit folk, som han først har vedkendt sig" (v. 2) "for sine nådegaver og sit kald fortryder Gud ikke." (v. 29).

Men efter at nogle af de ægte olietræs grene således blev brækket af, blev *nogle af det vilde olietræs grene afhugget og indpodet i det ægte olietræ for at få del i dets rod og fedme*. (v. 17,24.) Roden er, som vi før har forklaret, Israels patriarkalske fædre (v. 28), og fedmen eller olietræets strømninger af saft er et billede på Helligåndens gerninger i Israel, mens de indpodede grene er billede på de hedninger, som har modtaget Kristus.

Men ligesom ikke alle olietræets naturlige grene var frugt bærende, men kun de, som havde Abrahams tro, er det på samme måde med de indpodede vilde grene. Også de står på grund af deres tro (v. 20). Således ser vi, at *kun de troende israelere og de troende hedninger udgør den nytestamentlige menighed, som er Jesu Kristi legeme på Jorden*. De er begge Abrahams åndelige børn, de troende israelere *ved tro* og de troende hedninger *ved tro* (Rom. 3:30).

At den nytestamentlige menighed skulle have taget Israels plads og være arvtager af Israels specifikke løfter som nation, læres overhovedet ikke i Skriften. *Kristendommen er ikke en ny religion, men reelt en opdatering af jødedommen*, en frugt på det israelske olietræ, fordi det er roden, som bærer grenene og ikke omvendt (Rom. 11:18).

Israel som nation har altid sin egen plads, og dets største velsignelse som Guds jordiske ejendomsfolk ligger i fremtiden. For den første del af Guds 7-ledede pagt med Abraham (1. Mos. 12:1-4), at Gud ville gøre ham til et stort folk, har en trefoldig opfyldelse:

1. *Abrahams naturlige kødelige efterkommere* med Sara gennem linien Isak-Jakob, d. e. Israel som nation (1. Mos. 13:16, Johs. 8:37).

2. *Abrahams åndelige, himmelske efterkommere*, d. e. alle israelere og hedninger, som har Abrahams tro (1. Mos. 15:5, Johs. 8:39, Rom. 4:16 og 9:7-8, Gal. 3:6,7,29).

I ugen for sin død gav Jesus på oliebjergets sine disciple den store undervisning om Israels skæbne 40 år efter, folkets spredning udover Jorden og landets genfødsel i de sidste dage, hvor jøderne igen skal samles i fædrenes land.

3. Løftet blev også opfyldt gennem *Ismael*, Abrahams søn med *Hagar*, som Gud på Abrahams bøn også velsignede og ligesom med Isak gjorde til *et stort tolvstammefolk* (1. Mos. 17:18-20).

Men Skriften siger, at denne indpodning af de vilde oliegrene på det israelske olietræ er *mod naturen* (Rom. 11:24), for efter normal praksis podes jo det ægte træs grene ind i det vilde træ for at forbedre dets frugt, hvorimod omvendt det vilde træs grene, hvis det blev indpodet på det ægte træ, ville bevirke en forringelse af det gode træs frugt. *Derfor er kristendommens indpodning på det israelske olietræ en naturstridig hæmning for Israels fulde udfoldelse.* Israel kan ikke blive sig selv fuldt og helt, før de indpodede vilde oliegrene bliver fjernet fra det israelske olietræ og dets naturlige grene bliver podet ind igen, og dette vil ifølge det profetiske ord også ske. For den delvise forkastelse af Israel på grund af vantro varer kun *"indtil hedningerne fuldtalligt kommer ind; så skal hele Israel frelses."* (Rom. 11:25). Dette er igen en af Skriftens store hemmeligheder.

Med *hedningernes fylde* forstås fuldendelsen af Guds frelsesplan i den nuværende nytestamentlige tidshusholdning, nemlig udkaldelsen både fra Israel og hedningerne af Kristi menighed og kirke, som er hans legeme (Ap. Gern. 14:15, 1. Kor. 12:12-13, Efes. 1:22-23 og 3:6). Men da den allerstørste del af dem består af hedninger og kun en lille del af Israel, kaldes den hedningernes fylde.

Med det betydningsfulde punkt i Rom. 11, at denne fylde er "kommet ind", kan ikke menes andet end *oprykkelsen af menigheden*. For ligesom de vilde oliekvistes indpodning i det ægte olietræ først blev mulig, *efter* at nogle af dets grene blev fjernet, så er følgerigtig de afskårne naturlige oliegrene indpodning i deres eget olietræ også først mulig, *efter* at de vilde oliegrene er fjernet fra det ægte olietræ. Dette er også nøjagtig, hvad Rom 11. lærer.

Denne fjernelse sker ved Herrens komme i skyen for at hente menigheden, hvorved *alle frugtbærende grene på det israelske olietræ, naturlige som indpodede, bliver fjernet fra træet og borttrykkes for at møde Herren* (1. Tess. 4:17). Dette er *de kloge jomfruer*, som har forberedt sig til brudgommens komme ved at sørge for frisk olie på deres lamper (Matt. 25:1-13). Når Herren kommer *ved midnat*, går de med ham ind til Kongesønnens bryllup, og døren ind til den nytestamentlige brudeskare bliver lukket, hvilket betyder, at *den nuværende frelseshusholdning ophører, når brudeskaren er blevet fuldtallig*, d. e. det samme som hedningernes fylde. Kun Gud kender det antal, han har sat for denne mængde.

Men ikke kun de frugtbærende grene på det israelske olietræ bliver fjernet ved Herrens komme – også de *ufrugtbare vilde oliegrene fjernes*, de som ikke står med deres tro (v. 20), de som ikke holder sig til Guds godhed (v. 22). *Dette er de dårlige jomfruer, som ikke har olie på lamperne* (Matt. 25:1-13), *endeti-dens laodikæiske kristne* (Åb. 3:14-22). De går ind i den store trængsel, men kan stadig blive frelst.

Ved denne fjernelse af både frugtbare og ufrugtbare grene fra det israelske olietræ *er det endelig rede til at modtage sine naturlige grene*, som nu ikke længere holder fast ved deres vantro og derfor kan blive indpodet igen: "Men også de andre vil blive podet ind igen, hvis de ikke bliver ved i deres vantro. For Gud har magt til at pøde dem ind igen." (Rom. 11:23).

Det vil ske i den *70. åruge for Israel* (Dan. 9:27), da *Israels rest*, som på dette tidspunkt også er hele Israel, *skal blive frelst*. (Rom. 11:26). For de øvrige, vantro israelere bliver ifølge det profetiske ord udryddet i den store trængsel. Men *denne antagelse af Israels troende rest vil blive som liv af døde* for de rester af folkeslagene, som overlever den store trængsel (Rom. 11:15).

Alle brudejomfruerne faldt i søvn...

... men de kloge jomfruer havde olie på lamperne.

Vekselforholdet mellem Israel og hedningerne angående frelsen bliver altså denne:

1. Først var Israel lydige og fik velsignelse, mens hedningerne var ulydige.
2. Så blev Israel ulydig og hedningerne fik velsignelse ved deres ulydighed.
3. Derpå bliver Israel nidkær ved den velsignelse, som hedningerne har fået, men får velsignelse ved den velsignelse, der er blevet hedningerne til del.
4. Endelig vil det, at Israel igen bliver velsignet, føre til velsignelse af både Israel og hedningerne. Dermed er vi inde i Guds velsignelse af hele verden i *Tusindårsriget*.

Dette stadfæstes også af de 3 *profetiske syn* om olietræet og dets lysgivende gerning i verden:

1. Det første syn er profeten *Zakarias'* symbolske syn i Zak. 4:2-3: "Jeg ser en lysestage helt af guld med en skål på toppen. Den har syv lamper, og der er syv vægeholdere oven på hver lampe. Ved siden af den er der to olientræer, et til højre og et til venstre for skålen."

Israels rigsvåben med 2 oliegrene

Dette syn omhandler Israels delvise og foreløbige genoprettelse efter det babyloniske fangenskabs 70 år, men peger fremad mod den fulde og endelige genoprettelse i endens tid. De to olietræer er de to med olie salvede mænd, der dengang var *Josva* og *Zerubbabel*, som beklædte henholdsvis det præstelige og det fyrstelige embede. Disse to olietræer gav med deres olie lys til den syvarmede guldlysestage, som er symbol på den nytestamentlige menighed. Israel, som var verdens lys i den gamle pagts tid, var betroet dette nytestamentlige lyssymbol, men under templets dække.

2. Det andet syn er apostelen *Johannes'* første symbolske syn på Patmos (Åb. 1:10-20). Her er Israels tempeldække borte (Matt. 24:2) og Israel selv var gået i landflygtighed blandt folkeslagene. Den syvarmede guldlysestage er blevet til 7 guldlysestage med den herliggjorte Menneskesøn vandrende mellem dem.

Dette syn angår hele den nuværende nytestamentlige tidshusholdning fra Pinsefestens dag (Ap. Gern. 24:1-18) til Jesu komme i skyen for at hente menigheden (1. Tess. 4:16-17). Det er Helligåndens specielle livgivende og lysgivende tidshusholdning, hvor menigheden er verdens lys.

3. Det tredje syn er apostelen *Johannes'* syn af de *to Herrens vidner* (Åb. 11:3-14), som er den endelige opfyldelse af synet i Zak. 4. De træder frem i den 70. åruge for Israel, men her er den syvarmede lysestage borte, fordi det den symboliserer, nemlig menigheden, ikke længere er i verden. Dette er et af de mange guddommelige fingerpeg om, at menigheden skal bortrykkes før den store trængsel.

Det er til den tid Israel, der fører an, derfor er de to olietræer også de to lysestage, nemlig Herrens to oliesalvede vidner, der er verdens lys i den antikristelige trængselstids mørke. Utvivlsomt omhandler disse to profetier de højeste embeder i Israel, det præstelige og det fyrstelige, under den endelige genoprettelse for Israel, som *Josva* og *Zerubbabel* i den foreløbige. Den ene af de to vidner er altså præstelig og den anden fyrstelig profet. Deres virketid er begrænset til 1260 dage = 3½ år, hvor de er klædt i sæk.

Ved Jerusalems erobring i år 70 e. Kr. udspillede sig grufulde scener. Jøderne var udsultede efter lang tids belejring og romerne rasede i afsindig hævnørst. Templet blev ødelagt og nedbrændt, i dag står kun Vestmuren tilbage af det store kompleks.

Herefter gik både jøder og hedninger ind i tilstande, ingen af dem havde drømt om: Jøderne mistede templet og blev spredt ud over hele Jorden, hedningerne fik en kirke og blev samlet fra hele Jorden til at være ét i Kristus. Først i endetiden skal disse to parallelle forløb forenes.

4. Til dette må føjes et fjerde led, som ikke er et syn, men en symbolsk handling, nemlig *kroningen af ypperstepræsten Josva* i Zak. 6:9-15. Forud for denne kroning går profeten Zakarias' tiende symbolske syn (Zak. 6:1-8), synet af de fire vogne med heste fra kobberfjeldene, som fuldbyrder Herrens vrede over Antikristens verdensrige og som går forud for oprettelsen af Riget for Israel. Derefter følger kroningen af Josva, som vil få sin endelige opfyldelse i kroningen af en mand, som hedder *Spire* (den herliggjorte Messias Jesus), som skal spire frem fra sin *rod*.

Denne rod er ejendommelig og enestående med sine to rodgrene. Den ene, som er i tiden, er *det israelske olietræs egen rod* (Es. 11:1,10) i *verdens tørre jord* (Es. 53:2). Men den anden, som er en underfuld hemmelighed, er i evigheden (Es. 7:14, 9:5,6, Mika 5:1, Lukas 1:30-35 og Johs. 1:1,14.). Derfor er denne *Spire* sand Gud og sandt menneske i én og samme person. Men han er også både *profet, præst og konge*. Profet var han i sit køds dage. Ofrende ypperstepræst var han på korset, da han ofrede sig selv. Nu er han hyrde-ypperstepræst i den himmelske helligdom og sidder på Faderens trone.

Men tiden er nær, *da han skal rejse sig og som konge sætte sig på sin egen trone*. (Salme 102, 110, Dan. 7:13-14, Matt. 25:31-46 og Ap. Gern. 5:6-10). Og dette er Israels store håb.

Verdens lys er således *Israel i den gamle pagt, menigheden i den nuværende tidshusholdning, de to vidner i den antikristelige trængselstid og Herrens herlighed i Tusindårsrigets verdensomfattende gyldne tid*.

"Thi skabningen venter i inderlig længsel på, at Guds børn skal åbenbares. Skabningen blev jo underlagt forkrænkeligheden – ikke frivilligt, men efter hans vilje, som lagde den derunder – dog med håb, thi også skabningen selv skal engang fries fra den forkrænkelighed, hvorunder den træller, og nå til den frihed, som Guds børn skal have i herligheden." (Rom. 8)

Denne skønne profeti opfyldes i de 1000 år, hvor Satan er bundet og en paradisisk fred opfylder hele Jorden.

På hin dag rejser jeg Davids faldne hytte - jeg tætnet dens revner, opfører hvad der sank i grus og bygger den som i gamle dage, så de tager Edoms rest i eje og alle de folk, over hvilke mit navn er nævnt, lyder det fra Herren, som fuldbyrder dette. Da vender jeg mit folk Israels skæbne - de skal bygge de ødelagte byer og bo deri - de skal plante vingårde og drikke vinen, anlægge haver og spise frugten. Jeg planter dem i deres jord, og de skal aldrig mere rykkes op af deres jord, som jeg gav dem, siger Herren din Gud." (Amos 9)

"Og ulven skal gå hos lammene, panteren hvile hos kuddet, kalven og ungløven græsse sammen, dem driver en lille dreng. Kvien og bjørnen bliver venner, deres unger ligger side om side, og løven æder strå som oxen. Den spæde skal lege ved øglens hul, den afvante række sin hånd til giftslangens rede. Der gøres ej ondt og voldes ej mén i hele mit hellige bjergland, thi landet er fuldt af Herrens kundskab, som vandene dækker havenes bund." (Esajas 11:6-9)

"Jeg skal juble over Jerusalem og frydes over mit folk - der skal ej mere høres gråd, ej heller skrig. Der skal ikke være børn, der dør som spæde - ej heller oldinge, som ikke når deres dages tal, thi den yngste som dør, er 100 år, og forbandet er den, som ej når de 100. Da bygger de huse og bor der selv, planter vin og spiser dens frugt - de bygger ej, for at andre kan bo, de planter ej, for at andre kan spise, thi mit folk skal opnå træets alder, mine udvalgte bruge, hvad de virker med hånd. De skal ikke have møje forgæves, ej avle børn til brat død, thi de er Herrens velsignede æt og har deres børn hos sig." (Esajas 65:19-24)